

Chuck Smith

A Calvary Chapel története

(a kezdetektől a nyolcvanas évek elejéig)

„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkem által! – azt mondja a seregeknek Ura.“ Sajnálom, hogy szolgálatomban ezt nem tanultam meg korábban. Sokáig és nagy erőbefektetéssel próbálkoztam erővel, hatalommal, jól megszervezett műsorokkal, emberi eszközökkel és módszerekkel építeni Jézus Krisztus egyházát, végül mégis annyira belefáradtam, belebetegedtem és kimerültem, hogy mindent abba akartam hagyni.

Amikor Zorobábel hazaérkezett Izráel fiaival a babiloni fogságból, Jeruzsálem romokban hevert. Az a félelmetesen nagy feladat várt rájuk, hogy újjáépítsék a várost. A maroknyi nép számára ez óriási feladat volt, s természetesen sokan elveszítették bátorságukat. Ha millió követ kellene elmozdítanod, hol, melyikkel kezdenéd? Hiába cipelnéd egész nap a köveket, estére semmi látszata sem volna munkádnak, mintha nem csináltál volna semmit. Persze, ez annyira lehangelő, hogy a legkönnyebb lenne egyszerűen hagyni az egészet. Úgy éreznéd nem érdemes folytatni. Az Úr szava azonban szól Zorobábelhez, a vezetőhöz: „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkem által! – az mondja az Úr.“ (Zakariás 4:6)

A kezdetek

Családunk

Nem is tudom hol kezdjem. Isten az örökkévalóságban működik, Ő már a születésem előtt elkezdte munkáját életemben. Néhány hónappal születésem előtt, nővérem gyakorlatilag meghalt. Bárki megállapíthatta, hogy meghalt. Megszűnt lélegezni, a pulzusa megállt, szemei felakadtak, az állkapcsa megmeredt. Semmilyen életjel nem volt benne.

Édesanyám, aki nem sokkal ez az semény előtt adta át életét Jézus Krisztusnak, felkapta nővéremet és elrohant az otthonunk közelében levő templomba. Berohant a prédikátor lakásába, s letette a gyöngé, élettelen

testet. A pásztor imádkozni kezdett, majd ezt mondta édesanyámnak: „Smith nővér, vegye le tekintetét a kislányáról, tekintsen most inkább Jézusra.“ Nehéz volt ezt anyámnak ebben a helyzetben megtennie, de mégis sikerült neki és ezt mondta az Úrnak: „Uram, ha visszaadod leányomat, egész életemben téged foglak szolgálni, életemet neked adom, szolgálak leszek. Mindent megteszek, amit csak kérsz tőlem. Kérek, add vissza nekem a kislányomat.“ Isten ekkor megérintette nővéremet, és egy szempillantás alatt meggyógyította,

E csoda következményeként, édesapám is elfogadta Jézus Krisztust megváltójának, s néhány hónap múlva, közvetlenül születésem után már Istennek adott hálát a kórház folyósóján: „Dicsőség az Úrnak! Fiú!“ Édesanyám viszont így imádkozott: „Ó, Istenem, a fiam által fogom beteljesíteni fogadalmamat, amit neked tettem.“ S már akkor az Úrnak szentelte életemet. Én erről persze nem tudhattam. Úgy nőttem fel mint bármely más fiú, ugyanúgy viselkedtem mint a többiek, semmiben sem különböztem tőlük. Érdekelt az atlétika, de azt terveztem, ha felnövök, orvos leszek. Egészségügyi előkészítő tanfolyamokra kezdtem járni. Egy nyáron, az ifjúsági táborban, Isten szólított, és elhatároztam, Őt fogom szolgálni. Mikor hazamentem, megosztottam élményemet édesanyámmal és azt mondtam: „Megváltoztattam életpályámat. Inkább teológiára iratkozok.“ Édesanyám csak mosolygott és azt mondta: „Jól van fiam. Azt hiszem, helyesen döntöttél.“ Így kerültem a bibliaiskolába, azután pedig szolgálatba.

Korai szolgálatom

Mindig jó sportoló voltam, annak idején a foci és baseball csapatban a csapatkapitány szerepét töltöttem be, ezenkívül teniszeztem, szerettem a hullámlovaglást. Úgy gondoltam, hogy a gyülekezetben is sokat tudok majd nyújtani. Erősnek éreztem magam, tele voltam ötletekkel és energiával. Meg voltam győződve arról, hogy képes leszek mindent a feje tetejére állítani az Úr nevében. Isten megengedte nekem, hogy 15 évig küszködjek anélkül, hogy valamire való eredményt elértem volna. Ez idő alatt elhasználtam összes ötletemet, minden energiámat, tálentumomat és képességeimet.

És semmit sem tudtam felmutatni. Természetesen elbátortalanodtam. Le voltam győzve. Fiatalságom nagy része abban telt

el, hogy energiámat fecséreltem, és ötleteim kudarcot vallottak. Mindenféle lehetőséget kipróbáltam, mindent ami csak eszembe jutott, hogy valamiképpen becsaljam az embereket a gyülekezetbe.

Egyszer elmentem egy prédikátori tanácskozásra. Ezen a megbeszélésen egy új program részleteit ismertették velünk, amelyet véghez kellett vinnünk gyülekezeteinkben. Már annyira belefáradtam a különböző programokba és abba, hogy embereket nyerjek meg az ilyen munkára, hogy amikor szavazásra került a sor, hogy elfogadjuk az új tervet, nem volt erőm felállni. Csak ültem. Egyszerűen nem volt már erőm arra, hogy még egy új programba belefogjak.

Püspököm látta, hogy ülve maradtam, ezért a találkozó után odajött, beszélt nekem a lázadás veszélyéről, és kifejtette, hogy mennyire fontos együttműködni a tervezett programban. Visszamentem a szobámba, letérdeltem az Úr elé. Vizsgáltam a lelkeimet. „Istenem, nem akarok lázadó lenni. Olyannak bélyegeztek meg, aki nem akar együttműködni. Istenem, te tudod, hogy én a szívemben nem lázadtam fel ellened. Kérlek, Istenem, te tudod, hogy annyira fáradt vagyok, hogy nem vagyok képes még egy programban részt venni.“

Az Úr szólt hozzám és egy ígét adott: „Az Úr pedig minden nap szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel.“ Én erre azt válaszoltam: „Köszönöm Uram, erre volt szükségem.“ Ezután kaptam ezt az ígét: „Nem erővel, nem hatalommal, hanem az én Lelkemmel, azt mondja az Úr.“

Ezután visszatértem az egyházközösségemhez. Amikor megérkeztek hozzám az új programtervek anyagai, egyszerűen félretettem őket és csak imádkoztam. Még csak nem is szóltam az embereknek a nagy tavaszi növekedési vetélkedőről, ami felekezetünk gyülekezetei között folyt, és a húsvét utáni héten fejeződött be. Az összes többi gyülekezet belemerült a tervek megvalósításába, mi pedig belemerültünk az Úrba.

Titkárunk minden hónapban beküldte a központba a beszámolókat. A tervidőszak lejártával, egy csodálatos elismerő levelet kaptam. „Templomod nyerte az első helyezést, mivel a tervezett időben nálatok növekedett meg legjobban a látogatók száma.“ El kellett volna mennem egy összejövetelre, ahol kézhez kaptam volna a kitüntetést. Ehelyett egy levelet írtam a püspöknek: „Köszönöm szépen az elismerést, de úgy érzem, furcsa lenne serleget hozni a gyülekezetbe, ahol azt sem tudták, hogy vetélkedőn vesznek részt. A Szentlélek szaporította naponta a gyülekezetet a megtérőkkel.“

Corona

Isten Lelke megmutatta nekem, hogy ne a felekezetet szolgáljam, hanem magát az Urat. Létrehoztuk tehát Coronában a coronai Keresztény Központot. Bízunk abban, hogy az Úr majd szaporítja a gyülekezetet és felépíti templomát. Körülbelül egy évig voltunk ott, Isten áldása csodálatosan kísért bennünket, és a gyülekezet rendkívüli módon növekedett. Egyik épületből a másikba kellett költözködnünk, így alkalmazkodtunk az állandóan növekedő látogatottsághoz, mivel a Szentlélek minden nap szaporította a gyülekezetet üdvözülőkkel.

Ebben az időben meghívót kaptunk néhány Costa Mesa-i kereszténytől. Elmondták, hogy elveszítették minden bátorságukat, sőt már arról gondolkodnak, hogy bezárják a gyülekezetüket, a Calvary Chapel. Éppen ezért hívtak bennünket: elhatározták, tesznek még egy utolsó kísérletet. Felkértek minket, hogy költözzünk oda, és vállaljuk a gyülekezet lelkipásztori irányítását. A templomnak 25 tagja volt, de ezek is két táborra oszlottak.

Feleségemnek azt mondtam, hogy úgy gondolom, hogy az Úr a Calvary Chapel-be akar minket vezetni. Ő erre így válaszolt: „Ostobaságot beszélsz, drágám! Nézd mit tesz értünk itt az Úr. Isten áldása van rajtunk, és az emberek is nagyon szeretnek. Olyan jó itt nekünk. Itt akarod hagyni ezeket az embereket?“ Annyira szilárd volt a meggyőződése, hogy már-már engedtem neki, de mivel az Úr valóban szólt a szívemhez, én is kitartó voltam.

Az ötlet, hogy a Calvary Chapel-be megyünk meglehetősen érzékeny kérdés lett a családonkon belül. Feleségem úgy vélte, hogy már így is túl sokat dolgozom. A coronai munkával párhuzamosan ugyanis egy motel építését is megkezdtük Idyllwild-ban (hogy családonkat támogassuk). Jóllehet bensőmben szinte égett Isten hívása, a problémát nem tudtam feleségemmel megosztani, mert e kérdésben nem volt közöttünk egyetértés.

Egyik este, amikor a bibliatanulmányozásról hazaértem, feleségem az ajtóban várt. Sírva mondta: „Drágám, imádkoztam és Isten szólt hozzám. Megértette velem, hogy alá kell rendelnem magam a te akaratodnak. Te vagy a pásztor, te vagy a férjem. Ha úgy érzed, hogy az Úr máshol akar használni, el kell fogadnom döntésedet, még ha esztelennek is tartom. Talán már nem is emlékszel, miről van szó, de ha mégis úgy döntenél, hogy megyünk, alá fogom rendelni magam akaratodnak.“

„Szavaid mély hatást gyakoroltak rám“ – mondtam. „Éppen ma délután hívtak fel a Calvary Chapel vezetői és felkértek, hogy holnapig adjak választ. Én pedig kész vagyok menni ...“ Erre ő így szólt: „Hallgass! Ne beszélj róla! Én nem vagyok kész menni. Jelen pillanatban csak arra vagyok képes, hogy alárendeljem magam a te akaratodnak.“

Costa Mesa

Így jutottunk el Costa Mesa-ba. 1965-ben lettem a Calvary Chapel pásztor. Két évvel odaérkezésünk előtt a Szentlélek szólt hozzám. Azt mondta, hogy nagy nyáj fölé helyez pásztornak, megáldja szolgálatomat, és az a hely ahol összejövünk nem lesz elegendő ahhoz, hogy mindenkit befogadjon. Egszersmind lelki nevet adott nekem, „pásztor“-nak nevezett és kinyilatkoztatta, hogy „Sok nyájnak pásztorává teszek.“ Az ilyen dolgokat mindig el kell raktározunk szívünkben, még akkor is ha nem értjük teljesen, mit akarnak jelenteni.

Miközben a Calvary Chapel-ben egy kis csoport imádkozott tanácstalanul, hogy becsukják-e a templomot vagy ne, a Szentlélek prófécia által szól hozzájuk. Kinyilatkoztatta, hogy Chuck Smith szívébe egy terhet tesz, hogy vállalja el a pásztori szolgálatot. A Lélek azt is megmondta, hogy Chuck-nak nem fog tetszeni a templom épülete, és azonnal át karaja majd rendezni a szószék körüli részt és az egész épületet. Isten megáldja a gyülekezetet és a rádió is meg fognak jelenni. A templom tele lesz emberekkel. El kell, hogy költözzenek egy másik épületbe, amely az öböl melletti dombon van. A templom világszerte ismert lesz.

A huszonöt elbátortalanodott ember számára – sőt, az imaórán csak tizenketten voltak – semmi sem tűnt valószínűtlenebbnek ezen a világon, mint az, hogy a Church utca sarkán levő kis templom neve egy napon majd az egész világon ismert lesz. Nekem akkortájt még semmit sem szóltak erről a prófeciáról.

Lelkipásztori szolgálatom első vasárnapján, istentisztelet után elmentünk egy Sizzlers nevű étterembe. Az ott levő hívőknek azt mondtam: „Tudjátok, szükséges lenne egy kicsit átrendezni a templomot.“ Elővettem egy papírszalvétát és lerajzoltam milyennek képzem az emelvényt és az egész templomot. Mindannyian lelkesedtek.

„Nagyszerű! Kezdjünk hozzá a munkához!“ Magamban arra gondoltam: Micsoda lelkes csoport.

Azonnal elkezdtük a templom átalakítását. Isten áldását adta ránk. Sokkal több pénz jött be a templomba mint amennyire szükségünk volt. A tagok azt kérdezték: „Mit kellene tennünk?“, én erre ezt válaszolta: „Adjunk fel rádióhirdetéseket.“ Miután néhány hétig sugározta a rádió hirdetéseinket, a templom annyira megtelt emberekkel, hogy többet már nem is tudtunk volna befogadni. Beszünettük hát a hirdetéseket, hogy többen ne jöjjenek hozzánk. Világos volt, hogy új templomhelyiségről kell gondoskodnunk, ha azt akarjuk, hogy még nagyobb tömeg befogadására legyünk képesek.

Ingatlan után néztünk, hogy templomot építsünk. Találtunk egy építkezésre alkalmas helyet a Bay utcában, Costa Mesa-ban a Theodore Robbins Ford mögött. Robbins úr kész volt az együttműködésre. Beleegyezett, hogy elad nekünk egy 2600 m² -es építkezésre alkalmas területet, amellet a cég parkolóhelyét is használhatjuk. Elhatároztuk, hogy megegyezünk vele. Mi esténként és vasárnap használnánk a parkolót, ő pedig napközben bocsátaná a munkásai rendelkezésére. Így nem kellene külön parkolóhelyet vásárolni. Elmentünk a Costa Mesa-i tervezőhivatalba, ahol végignézték a terveket, és azt mondták: „Nagyszerű megoldás, mert a templomoknak mindig nehéz külön parkolóhelyet vásárolni.“ Annyira megértőek voltak, hogy mi mindjárt áruba bocsátottuk a régi épületet, és három napon belül el is adtuk készpénzért. Elég nagy halasztást kértünk a kiköltözésre, hogy legyen időnk felépíteni Bay utcai templomunkat. Egy hölgy odajött hozzám és ezt mondta: „Chuck, nem a Bay utcába kell átköltöznünk.“ Én azt válaszoltam: „Ez egy központi hely. Nem kell messzire költözködnünk. Csak néhány háztömbre van tőlünk. Azonkívül ott a parkolóhely, nem kell parkolót vásárolnunk. Tudod mit jelent manapság egy jó parkolóhely?“

Az asszony azonban nem tágított: „De Chuck, mi prófécíát kaptunk. A próféciaiban pedig az volt, hogy az öböl melletti dombra fogunk költözni.“ Erre megkérdeztem: „Tudod, hogy mennyibe kerülnek az ingatlanok az öböl melletti dombon? Nincs semmi módunk arra, hogy odaköltözzünk! Egyébként a prófécia mindig érdekes dolog. Amikor valaki prófétál, mindig jelen van az emberi tulajdonság is. Az Úr gondolatokat ad, és ezeket emberi szavakkal kell kifejezeni. Nem gondoltál arra, hogy az új templomhelyiséget éppen abban az utcában fogjuk építeni, melynek Bay (öböl) utca a neve?“

Ő ezt mondta: „Nem, nem ez volt a próféciaiban.“

„Sajnálom“ – válaszoltam – „de a dolog már el van döntve.“

A következő napokban elmentünk a tervezőhivatalba, hogy megkapjuk az építkezési engedélyt. Ott megkérdezték tőlünk: „Mi lesz akkor, ha Theodore Robbins megváltoztatja döntését, és nem engedi tovább használni a parkolóhelyet? Akkor nagy problémával kell majd szembenézni, mert a templomok nem használhatják az utcai parkolóhelyeket.“ És nem kaptuk meg az építkezési engedélyt.

Fellebeztünk a városi tanácsnál, ők barátságosabbak voltak, azt ajánlották: „Mi megadjuk az engedélyt, ha vesztek a környéken ingatlant, és ha Theodore Robbins meggondolja magát, kiépítitek saját parkolóhelyeiteket. Az összes szomszéd jelen volt ezen az összejövetelen, érdekelte őket, hogy lesz-e templom a szomszédságukban vagy nem. Amikor meghallották a föltételeket, minden ingatlan ára a kétszeresére nőtt. Világos lett előttünk, hogy nem fogunk a Bay utcában építkezni.

Eladtuk a templomunkat, a taglétszám állandóan emelkedett. Magamban azt gondoltam: „Biztos fölmondást kapok! Eladtam a templomot a fejük fölül, és most nincs hova menni.“

A tervezőhivatalban azonban egy hölgy megkérdezte tőlem: „Miért nem beszél a pásztorunkkal? Az állam megvásárolta a templomunkat, mert arra tervezik építeni az új autópályát. Már hozzá is fogtunk az új templom építéséhez, és remélhetőleg hat hónapon belül elkészülünk vele. Nincs kizárva, hogy önök be tudnak költözni a mi épületünkbe miután mi kiköltözködtünk.“

„Nem is hangzik rosszul. Melyik templomba jár?“ – kérdeztem.

„A Newport Harbor lutheránus templomba, abba amelyik az öböl fölötti dombon van.“

Elmentünk és beszéltünk az illető pásztorral. Azt ajánlotta, hogy írjunk levelet a gyülekezeti vezetőségnek. Ezt meg is tettük, megmagyaráztuk, hogy szeretnénk a templomukat használni. Ők erre azt válaszolták, hogy lehetséges. Megírtuk a szerződést. Leszögeztük, hogy kiköltözésük után mi költözünk be az épületbe. Valami azonban megakadályozta az építkezésüket, és sehogy sem tudtak tovább haladni. Felkerestem pásztorukat és megkérdeztem: „Mit gondolsz, tudnánk vasárnap délután és kedden este használni a templomotokat. Lehet, hogy tudnánk közösen használni a templomot amíg ki nem költöztök.

Erre azt felelte: „Felőlem nincs akadálya. De azért mégis írjatok kérvényt a vezetőségünknek.“ Megírtuk a kérvényt, ők pedig elfogadták. Adtunk egy bizonyos összeget az épület költségeire, és elkezdtek a vasárnap délutáni istentiszteleteket.

Dwight Moody figyelmeztetett a vasárnap délutáni istentiszteletekkel kapcsolatban: „Vasárnap délután az emberek tele

vannak a vasárnapi ebéddel és hitetlenséggel.“ Úgy gondoltam, ha a vasárnap délutánokon megtartjuk a látogatók számát, akkor majd – miután ismét bevezetjük a vasárnap délelőtti összejöveteleket – megint meglesz a növekedési százalék. Eddig öt százalékos volt a heti növekedési arány, ezt számítottam visszaállítani az épület teljes birtoklása után.

Isten áldását azonban a vasárnap délutáni istentiszteletek sem tudták korlátozni. Bizonyos idő után a templom megtelt, és az embereket az énekar helyére, a templom végébe, a padlóra kellett ültetnünk. Végül már nem tudtuk elhelyezni a tömegeket a Lutheránus templomban sem.

Abban az időben áruba bocsátották a Greenville-i iskolát, mivel a Santa Ana-i iskolatanács fölösleges ingatlanak nyilvánította azt. Előzőleg, amikor ingatlant kerestünk, feljegyezték a nevemet, otthagytam az iskolatanácsnál néjegykártyámat és azt mondtam: „Ha valamikor el akarjátok adni az iskolát, mint fölösleges ingatlant, szeretném ha szólnátok.“ Mikor úgy terveztük, hogy átvesszük a Lutheránus templomot, egy jelentést kaptam az iskolai körzettől. Megadták a feltételeket, mi pedig azokat a gyülekezeti tanács elé terjesztettük.

Egyik gyülekezeti vezető javasolta: „Adjunk minimális árajánlatot. Megfelelő árról lenne szó, és különben is, ilyen olcsón nem is lehet ingatlant vásárolni, azon kívül épületet is kapunk, az egész jó befektetésnek ígérkezik.“

Fölajánlottuk az iskolának a minimális árat. El sem mentünk az ezután következő nyilvános árverésre, hiszen biztosak voltunk benne, hogy valaki majd nagyobb ajánlatot ad, vagy a nyilvános árverésen nagyobb árat kínál tőlünk. El is felejtettük már, mikor egy reggel telefonhívást kaptam, és egy hölgy azt mondta: „Tegnap este megvetted az iskolát.“

Mi imdákoztunk és úgy éreztük, az Úr nekünk adta, hogy ott építsük fel templomunkat. Így kezdtük el építeni a Calvary Chapel új templomát. Ebben az időben Isten kiterjesztette szolgálatunkat a fiatalok között is.

Hippik és házak

Őszintén szólva nem tetszett nekem a „hippi mozgalom“. Visszataszítónak tartottam a céltalanul kóborló, hosszúhajú, szakállas, piszkos fiatalokat. Ők azt hirdették, amit én elleneztem. Mérföldekre voltunk egymástól, gondolkodásunkban, életfilozófiánkban, mindenben.

Ahogy számuk növekedett, Isten terhet helyezett a szívünkre, hogy ezeket a fiatalokat megnyerjük Jézusnak.

Feleségemmel többször átmentünk Huntington Beach-be, leparkoltunk a városban, figyeltük a fiatalokat és imádkoztunk értük. Valami módon szeretnénk volna elérni őket, de nem tudtuk hogyan.

Lányunk ebben az időben kezdett egyetemre járni. Megismerkedett egy fiúval aki elkezdett udvarolni neki, így hamarosan mi is megismerhettük a fiút. Mivel lányunk mindig késett a találkára való készülődéssel, általában az én feladatomban volt, hogy időközben szórakoztassam a rá váró fiúkat. Ez jó volt, mert így jól megismerhettem azokat a fiúkat, akikkel barátkozott. Ez a fiatal fiú, John, korábban hippie volt, kábítószeres, és részt vett az egész megmozdulásban. Aztán azonban elfogadta Krisztust, és most ugyanarra az egyetemre járt, ahová a lányom. Kitént, hogy John valóban őszintén átadta az életét az Úrnak. Gyakran mesélt ilyeneket: „Képzeld Chuck, tegnap este egy csodálatos élményem volt. Lementem Huntington Beach-be és találkoztam néhány hippie fiatalal, akik a kábítószer hatása alatt voltak. Bizonyosságot tettem nekik Jézus Krisztusról, ők pedig elkezdtek sírni. Akkor ott az utcán letérdeltünk és ők elfogadták az Urat megváltójuknak. Az Úr lehozta őket magaslatokról. Amikor elváltunk mindannyian józanok és tiszták voltak. Isten egy csodálatos munkát végzett!“

John néhány nap múlva újból jött és megint mesélt: „Chuck, tegnap este Laguna Beach-ben voltam. Találkoztam tíz fiúval, akik úgy mentek az utcán, mint az esztelenek. Megállítottam őket és beszéltem nekik Jézus Krisztusról. Isten Lelke leereszkedett, úgy hogy mindannyian letérdeltek és imádkozták utánam a bűnösök imáját. Mind a tízen elfogadták az Urat.“

Feleségemmel azt mondtuk neki: „John, szeretnénk egy hippievel megismerkedni.“

Egy este amikor kinyitottam az ajtót, ott állt John egy hosszú hajú, szakállas fiúval, lábain csengettyűk voltak, hajában pedig virágok. Egy eredeti, valódi hippie! John azt mondta: „Chuck, szeretném ha megismerkedne Lonnie-val.“ Én azt mondtam: „Szia Lonnie.“ Kinyújtottam a kezemet és bevezettem őket a házukba. Amikor a fiú elkezdett beszélni, meglepett az a szeretet ami áradt belőle. Szeretete Jézus

Krisztus iránt szinte ragályos volt. A Lélek felkenetése volt életén, így meghívtuk Lonnie-t, hogy maradjon nálunk néhány napig.

John a Fairview úton hajtott az Orange Coast egyetem mellett, amikor meglátta ezt a hippit, hogy autóstoppol. John mindig felvette a hippiket, hogy bizonyosságot tehesen nekik. Amikor elkezdett beszélni ennek a hippinek akit felvett, a fiú ezt mondta: „Várj egy kicsit, én sem utazok sehova, én keresztény vagyok, és csak azért stoppolok, hogy Jézusról beszéljek azoknak, akik felvesznek.“

John azt mondta: „Szeretném, ha eljönnél velem, hogy megismerkedj néhány barátommal. Biztos megáll az eszük!“

Lonnie odaköltözött hozzánk. Néhány nap múlva elvezette több barátját is, hogy ott lakjanak. Hamarosan megtelt a ház hippikkel. Én azt mondtam: „Drágám, ez így nem megy, még nem vagyunk készek a hippik oltalmazására.“ De az Úr megmutatta, hogy ezeknek a fiataloknak legjobban éppen a lakóhely hiányzik. Amikor Jézust elfogadják, valóában nincs hova menjenek. Az egyedüli hely ahova mehettek volna az a hippivédő egyesület volt, de ott a kábítószer annyira elterjedt, hogy hamar visszaestek volna a kábítószerélvezésbe.

Így 1968 májusában kibéreltünk egy kis kétszobás házat a 19. utcában. John Higgins és felesége beköltöztek a házba Lonnie-val együtt és beindították a House of Miracles-t (Csodák háza). Az első hét végéig 21 fiatal fogadta el Jézus Krisztust, és költözött be a házba. A második hét végéig 35 fogadta el az Urat és költözött be a házba. Emeletes ágyakat raktunk be a garázsba, a házban pedig faltól falig aludtak a fiatalok. Egy fiú a fürdőkádban aludt. John Higgins, a ház vezetője, gyűlést tartott a második hét után. „Gyertek, fiúk! Egy házi összejövetelt tartunk. Némelyek közülük már két egész hete keresztények. Itt ültök és hízlaljátok magatokat az Írásokból. Menjetek és evangelizáljatok! Mindenki aki több mint egy hete keresztény, mehet! Menjetek ki mert szükségünk van a helyre, hogy az új keresztényeket behozzuk.“

Azok, akik több mint egy hete keresztények voltak el kellett, hogy menjenek. Némelyek közülük elmentek a Tahquitz kanyonba és ott kezdtek bizonyosságot tenni. Egy fiatal leányra akadtak, aki egy sziklán ült és a Bibliát olvasta. Egy doboz zab volt nála meg kábítószer. Amikor bizonyosságot tettek neki Jézus Krisztusról, a leány elkezdett sírni. Azt mondta: „Tudjátok, megáll az eszem! Két hete jöttem ide, hogy találkozzam Istennel. Magammal hoztam egy doboz zabot, a kábítószeremet, könyvemet a keleti vallásokról és a Bibliát. Tegnap fejeztem be a keleti vallásokról szóló könyvem olvasását, ma elkezdtem a Bibliát olvasni. Ahogy elkezdtem az olvasást, semmit sem értettem belőle,

akkor azt mondtam: „Ő Istenem, ha te létezel, küldj ide valakit aki terólad beszél majd nekem! És most ti idejöttetek és beszéltek nekem Jézusról.“

A fiúk azt mondták: „El kell, hogy gyere velünk. Van egy hely Costa Mesa-ban ahol elfogadhatod az Úr Jézust.“ Ezek a fiúk olyan fiatalok voltak az Úrban, hogy csak vetni tudtak, de nem tudtak aratni. Így elvezették a házhoz, és ott elfogadta az Urat. Mivel leány volt, egy gyülekezeti tag házában helyeztük el Newport Beach-ben. Néhány nap múlva rájöttünk arra, hogy elszökött otthonról. Édesanyja Riverside-ban élt. Fölvívtuk az édesanyját, elmondtuk, hogy mi történt a leány életében és hazaküldtük Riverside-ba. Következő szombaton a leány megjelent a háznál és magával vezetett tíz fiút Riverside-ból. Azt mondta, ezek a fiúk vezették bele a kábítószerelésbe, és hogy szükségük van Jézusra. Azért vezette őket el, hogy elfogadják Jézust. Mind a tíz fiú ezt meg is tette. A következő héten még 35 fiút vezettek magukkal Riverside-ból. Azt mondták: „Összeszedtük az összes vezetőt a kábítószerelvezők közül, mert nekik is szükségük van az Úrra.“ A fiúk elfogadták az Urat.

Azután ezt mondták: „Szükségünk van egy ilyen helyre Riverside-ban. Csodálatos itt ebben a házban. Riverside-ban is kellene egy ilyen ház.“ Azt ajánlottuk: „Imádkozzunk, hogy az Úr hozzon létre valami ehhez hasonlót Riverside-ban.“

Az egyik újonnan megtért fiúnak az anyja a Bank of America hitelosztályán dolgozott. Egy ügyvéddel beszélgetett azokról a változásokról amik a fiával történtek. „Ismered a fiamat, olyan sokszor összetűzésbe került a törvénnyel. De most biztos nem ismernéd fel. Bibliával a kezében járkal a lakásban, és azt ismételteti: „Dicsőség az Úrnak!“. Újból beszélünk egymással. Gyönyörű volt látni a változást az életében. Olyan csodálatos. Annyira telve van szeretettel!“ Beszél az ügyvédnek a Costa Mesa-i házról, ahol a fia elfogadta az Úr Jézust. Azt is megemlítette az ügyvédnek, hogy szükségük lenne a fiataloknak valami hasonlóra Riverside-ban.

Az ügyvéd azt mondta: „Nekem van egy régi motelom a Von Buren-on. Elég használhatatlan. Még az áram sincs bevezetve. De ha a fiatalok be akarnak költözni, odaadom, nem kerül semmibe. Beköltözhetnek a motelbe és használhatják.“

Volt két fiú a csoportban, akik már öt hete kersztények voltak. Egyikük 19, a másik 17 éves volt. Azt mondtuk: „Ti ketten lesztok a vének a Riverside-i házban.“ Szolgálatuk második hetében 65 fiatal megtértet merítették be a motel melletti kis halastóba. Beleültették a fiatalokat a vízbe és hátrabuktatták őket. Ezen az első nyáron Riverside-ban több mint 500 személy jött Jézus Krisztushoz.

Egy motoros banda Fonatana-ból eljött a motelhoz és elfogadta az Urat. Ők Fonatna-ban nyitottak egy házat, egy másikat pedig Corona-ban. Mi is beindítottunk néhány háza Santa Ana-ban, Garden Groove-ban, Buena Park-ban, Newport Beach-ben, Costa Mesa-ban és Huntington Beach-ben. A szolgálja egyre jobban terjedt a fiatalok között.

Oregonból jöttek hozzánk emberek, és elmondták, hogy óriási problémák vannak a kábítószer miatt az oregoni egyetemen. Arra kértek bennünket, hogy küldjünk el néhány fiatalot, ők pedig fedezik a költségeket. Megígérték, hogy az egyetemi városban kibérelnek egy tíz szobás házat, hogy a fiatalok elkezdhessék a munkát. Összehívtuk a ház fiataljait. Azt mondtuk: „Van egy lehetőségünk, hogy elmenjete Oregonba, az összes költség ki lesz fizetve.“ Hatvan fiatal elköltözött Oregonba, hogy ott szolgáljon az Úrnak.

Néhány hónap múlva fölhívtak Oregonból és azt mondták: „Chuck, az Úr megáldott bennünket, szükségünk van egy farmra, hogy ezeket a fiatalokat kivigyük a városból, hogy a város ne legyen hatással rájuk. Van itt egy személy, akinek van hetven holdja. Eladná nekünk 50000 dollárért. Nem kér készpénzt. Ideadná kölcsönre 6%-os kamattal.“ Megkérdeztem, hogy milyen hosszú lejáratú kölcsönt adna? Ők azt válaszolták, hogy egy éveset. Megkérdeztem, hogy tudják-e azt, hogy egy év múlva 53000 dollárt kell majd visszafizetni?

Ők azt mondták: „Természetesen, de így az Úrnak van egy egész éve.“ Ezek a fiatalok csodálatos leckéket tanultak az Úrtól a hitben.

Egy délután valaki hozott három friss halat hozzám. Én elfogadtam a halakat és átvittem az egyik házba. Ahogy beléptem, az egyik leány azt mondta: „Fogadni mernék, hogy hoztál nekünk halat. Fogadjunk, hogy három halat hoztál. Ezért imádkoztunk. Úgy határoztunk, hogy ma este halat vacsorázunk, és elkezdtünk imádkozni, hogy az Úr küldjön halat. Már küldött kettőt, de szükségünk van még háromra.“ Ez a valódi bizalom az Úrban.

A riverside-i házban volt a legnagyobb gond, hogy az ott élő 65 fiúnak áram nélkül kellett feltalálnia magát. Sok problémát okozott ez a táplálkozás terén, mert nem használhattak hűtőszekrényt. A tej mindig megsavanyodott reggelig. Egy alkalommal aztán megfogták egymás kezét és imádkoztak: „Ő istenünk, kérünk rendelj ki nekünk egy gázhűtőszekrényt.“ Mielőtt „Áment“ mondtak volna, egy teherautó állt meg a bejáratnál. A vezető szirénázott, a fiúk pedig kimentek megnézni, mi történt. A teherautón egy gázhűtőszekrény volt. A vezető azt mondta: „Láttam, hogy hátul nálatok van néhány áramra működő hűtőszekrény, adnátok két hűtőszekrényt ezért az én gázhűtőszekrényemért? Ha igen

akkor és ezt csatlakoztatom nálatoka a gázvezetékre.“ Ilyen tapasztalatok után ezek a fiúk bármiért imádkozhattak.

Növekedés

Ahogy az új épületünket építettük a Greenville-i iskola mellett, egy személy odajött hozzám és azt mondta: „Chuck, ez gyönyörű, de túl kicsi.“ Úgy terveztük, hogy a Calvary Chapelt 300 férőhelyesre építjük. Mindig úgy képzeltem, hogy egy 250 tagú gyülekezet a legideálisabb és a legjobb benne dolgozni. Egy ezzel kapcsolatos tanulmány szerint a gyülekezetet csak úgy lehet fenntartani, ha a férőhelyek 5/6 van kihasználva. A 300-nak 5/6-a 250-275 taglétszámú közösség.

Első vasárnap, amikor megnyitottuk a Calvary Chapelt nem volt elég ülőhelyünk. Minden pad tele volt. Úgy gondoltam: „Ez csak amegnyitó ünnepség miatt van, sokan eljöttek, hogy megnézzék az új gyülekezetet. Jövő vasárnapra majd lecsökken a látogatók száma a megszokott szintre.“ Következő vasárnap a pótszékek is el lettek foglalva és az emberek a padlón is ültek. Nem tudtam, mit tegyek. Vettünk még 50 széket és az előcsarnokban helyeztük el őket. Következő vasárnap megint kevés volt a szék és az emberek ismét a padlóra kerültek. Azt mondtam: „Nincs más hátra, két istentszeteletet kell tartanunk egy helyett.“ Néhány hét múlva azonban, megint csak be kellett hordani a pótszékeket, az emberek a sorok között ültek, az előcsarnok tele volt székekkel és sokan még a padlón is ültek.

„Jó, tartsunk hát minden vasárnap három istentszeteletet.“ Nem telt el sok idő és újból elő kellett venni a pótszékeket, az emberek az előcsarnokban ültek, sőt még az irodákban is. Ezután megkértszereztük a templom kapacitását azzal, hogy az oldalsó termek falai kivettük. De az épület rövid időn belül újból megtelt. Kénytelenek voltunk az udvarba is székeket helyezni. A nyár végéig minden vasárnap 500 szék volt az udvarban felállítva.

Elfogyott a hely az udvarban, és egy másik gond is előjött, a tél. Télidőben az emberek nem ülhetek az udvaron. „Mit tegyünk, Uram?“

Ebben az időben valaki szólt, hogy mellettünk eladó egy 11 holdnyi terület. Öt évvel azelőtt építkezési vállalkozók 400000 dollárért vásárolták meg. Úgy tervezték, hogy jó hasznot hoz majd nekik, de mindegyik tervüket elutasította a Santa Ana-i tervezőiroda. A vállalkozók

végülis elvesztették a földterületet, a tulajdonos visszavette azzal, hogy zálogként levont egy bizonyos összeget, a vállalkozóknak visszaadot 343000 dollárt.

Egyik munkatársam azt ajánlotta, hogy vegyük meg. „Tizenegy holdat? Nekünk nem kell annyi! Mit csinálunk 11 hold területtel?” – kérdeztem.

Ő azt mondta: „Még ha felét eladjuk is, akkor is jól járunk vele.

„Hogyan tudnánk megvenni? A tulajdonos 343000 dollárra becsüli?” – kérdeztem.

Munkatársam azt mondta, hogy följárni 300000 dollárt. Beleegyeztem.

Egy bizonyos idő után visszajött és aztmondta, hogy a tulajdonos elfogadta a 300000 dolláros készpénzajánlatot.

Megrémültem amikor ezt meghallottam: „Tréfálsz?! Honnan tudnánk most 300000 dollárt összeszedni?”

Útban hazafelé megálltam a Sunflower sugárúton és végignéztem a 11 holdnyi földterületet. Magamban azt mondtam: „Uram, mi lesz velünk?” Nagyon aggódtam.

Az Úr azonban szólt hozzám. Azt kérdezte: „Kinek a gyülekezete ez?”

Én feleltem: „Uram, a Te gyülekezeted.”

„Akkor miért aggodalmaskodsz miatta?” – kérdezte.

Mire a San Diego főúthoz értem, megvolt bennem a győzelem. „Dicsőség! Ez az Ő temploma! Megbukhatunk? Eleshetünk? Az övé a gyülekezet, dicsőség az Úrnak. Ő vezetett bennünket ebbe az ügybe, Ő ki is fog vezetni belőle!”

60000 dollár készpénzünk volt. Az az ember, aki az üzletet intézte kölcsönadott 90000 dollárt egy évre, kamatmenetesen. A Mariners Savings and Loan bank, a földterület értéke miatt biztosított 2 évre 150000 dolláros kölcsönt. Úgy gondoltam, hogy az Úrnak így lesz két éve visszafizetni az összeget.

Megvettük a 11 hold földterületet. Egyik részét parkolóhellyé alakítottuk, majd vettünk egy nagy cirkuszi sátrat, hogy a tél előtt legyen hova elhelyezni az embereket. A sátorban 1600 széket helyeztünk el és dupla istentiszteletet terveztünk. Szombat este a megnyitó ünnepség előtt imaösszejövételünk volt. Imaóránk után többen átmentünk a sátorba és fölmentünk a dobogóra. Egyesek még dolgoztak a megvilágításon, mások pedig az utolsó simításokat végezték a sátorban. Ránéztem a felhajtható székek tengerére. Sosem láttam még életemben ennyi felhajtható széket! Odafordultam Duane-hez és megkérdeztem: „Mennyi

idő kell az Úrnak, hogy megtöltse ezt a helyet?“ Ő ránézett az órájára és azt mondta: „Úgy gondolom, körülbelül tizenegy óra.“

Tizenegy óra múlva minden szék megtelt, és az emberek a sátor pereménél álltak mindkét összejövetelen. Ahogy a nyár közeledett, a látogatók száma megnövekedett, és az emberek a sátoron kívül is ültek. De megint közeledett a tél és nem tudtunk mit kezdjünk azokkal az emberekkel, akik a sátoron kívül ülnek. Akkor a sátor végébe egy toldalékot építettünk és oda behelyeztünk 400 széket. Isten pedig folytatta az áldást.

Mellékesen megjegyzem, a kamat arra a 150000 dolláros kölcsönre 1128 dollár volt havonta. A földterület mellett hajtottam, egy héttel az első részlet visszafiztése előtt, amikor elfogott a régi „mit fogunk tenni?“ érzés. Az Úr újból szólt: „Kinek a gyülekezete ez?“

Azt mondtam: „A te gyülekezeted, Uram. De hadd mondjak valamit az üzletedről. Az első részletre a kamat 1128 dollár, megvan a pénzünk, ezzel nincs probléma. De nem gondolom, hogy ez egy bölcs módja a pénzköltésnek. Nem vásárolunk semmit. Úgy gondolom, hogy nem okos dolog a banknak kamatot fizetni. Így nem kezeljük helyesen a pénzedet.“

Az Úr megint megkérdezte: „Kié a gyülekezet?“

Megadtam magam: „A Tiéd.“

„Akkor gondoskodni fogok róla.“

Ahogy hazaértem, a feleségem azt mondta: „Drágám, Ed Riddle szeretne beszélni veled, hívd fel.“ Én felhívtam, ő elmondta, hogy egy érdekes telefonhívást kapott a Shell olajtársaságtól. Meg szeretnék venni földterületünk egyik sarkát 150000 dollárért. Erre csak annyit mondtam: „Uram , a te dolgod!“

Amikor az új templonukat kezdtük építeni a banktól kaptunk egy 400000 dolláros kölcsönt. Szerettük volna úgy felépíteni, hogy amíg az építkezés halad, mindjárt fizetjük a költségeket. De bölcsnek tartottuk a kölcsönt, nehogy az építkezés megálljon, ha elfogy a pénzünk. Nem akartunk örökre az építkezésben maradni. Nagyon jó kölcsönt kaptunk a banktól, 8.5%-os kamattal. Mivel az Úr folyamatosan kirendelt mindent, nem kellett a bankból kivenni a kölcsönt. De mire az építkezés végére értünk, a kamatok annyira megnövekedtek, hogy végül kivettük a pénzt és 10 %-os kamattal visszafizettük a banknak.

Az új templomunkat 1974-ben nyitottuk meg. Most 2300 embernek volt hely az épületben. A legelső tiszteleten telt ház volt. Az emberek újból a földre kellett, hogy üljenek. Néhány hét múlva újból hármas istentiszteleteket kellett tartanunk. Még mindig problémáink voltak, úgyhogy felépítettük a Közösségi termet, ahol még 700 személy

fért el. Beszereltünk egy zártkörű televíziós rendszert. Amikor a templom megtelt, az embereket átküldtük a közösségi terembe. Ahogy az Úr állandóan küldte az embereket, egy új termet kellett elkészítenünk, amely 5000 személyt tudott befogadni. Továbbra is hármás istentiszteleteket tartottunk, de legalább mindenkit egy helyre ültethettünk és senkit nem kellett elküldenünk.

A Lélek által

A Calvary Chapel nem mondható megvalósult ambíciónak, nem az én vágyam teljesedett be általa. Annyira kimerült, fáradt voltam, hogy úgy gondoltam, hogy a 250 személyes gyülekezet a legnagyobb amit vezetni tudnék.

Ami történt az a Szentlélek ereje által történt. Nem az én erőmmel, sem hatalommal, hanem az Úr Lelke által.

Nem kellett emberi erővel küzdeni. S ez csodálatos, mert én nyugodt lehetek, nem kell, hogy aggódjak semmiért sem, mert az Úr gondoskodik az ő templomáról. Jézus azt mondta: „Erre a sziklára fogom felépíteni az egyházamat.“ Miután rájöttem arra, hogy ez az Ő gyülekezete, és az Ő munkája, én nyugodtan leülhettem, élvezhettem azt, hogy az Urat szemléljem, amíg Ő végzi a munkát. Milyen izgalmas látni, hogy az Úr olyasmit tesz, amit mi nem tudunk megtenni!

Terjeszkedés

Ahogy az Úr több és több embert hozott a Calvary Chapel-be Dél-Kalifornia minden részéről, azok a személyek akik hosszú utat tettek meg a tiszteletekre, azt kérték, hogy az ő városaikban is nyissunk Calvary Chapel templomokat. Ennek eredményeként Dél-kalifornia több részén kezdtünk bibliaórákat. A bibliai csoportok lassan igazi templomokká fejlődtek. Jelenleg Dél-Kaliforniaában több Calvary Chapel van többeszes taglétszámmal.

Többen elköltöztek Kaliforniából Amerika más részeibe. Ahogy hasonló közösség után kutattak, mint a Calvary Chapel, sokszor csalódtak,

mert nem találtak olyan gyülekezetet. Úgy nézett ki, hogy tapasztalataik a Calvary Chapel-ben, ahol egy meleg közösség volt az Ige tanulmányozásával egybekötve, megfertőzte őket úgy, hogy nem találták helyüket másfajta templomban. Magnószalagokat kértek, és sokszor meghívták barátaikat is, hogy hallgassák a szalagokat. Az ilyen kis közösségek aztán elkezdtek növekedni, és akkor írtak, kértek bennünket, hogy küldjünk valakit, aki pásztorként irányítaná a csoportot. Így a Calvary Chapel lassan egész Amerikára kiterjedt.

A Calvary Chapel egy másik érdekes szolgálata a magnószalag szolgálat. Néhány évvel ezelőtt az első sor a templomban mindig olyan emberekkel volt tele, akik ölükben magnetofont tartottak, a kezükben pedig mikrofont. A bibliaórákat fölvételezték, hogy elküldjék a barátaiknak. Ebben az időben Ed Plummer egy jó minőségű magnetofonnal kezdett felvételezni, mikrofonokat helyezett el a dobogón és fölvételezte a vasárnapi istentiszteleteket. Az emberek megkérdezték Edtől, hogy megvásárolhatják-e a vasárnapi istentiszteletek másolatát. Ed elkezdte szabadidejében a magnószalagokat sokszorosítani. A kereslet olyan nagy volt a magnószalagok iránt, hogy Ednek nem volt már több szabadideje, úgyhogy egy magnószalag sokszorosító üzletet kezdeményezett. Ahogy munkája gyarapodott és szétágazott, szükséges volt, hogy a szalagsokszorosítást Calvary Chapel vegye át.

A „The Word For Today“ jelenleg 20000 szalagot sokszorosít és küld a világ számos országába minden hónapban, egyéneknek és bibliatanulmányozó csoportoknak. A Úr kiszélesítette a szolgálatot. Pál a thesszalonikabelieknek írta azt, hogy Isten Igéje közösségükből eljutott a világ minden tájára. Ugyanez vonatkozik a Calvary Chapel-re is, magnószalagokat küldtünk a Szovjetúnióba, Kínába, Nyugat és Kelet Európa minden részébe, Svédországba, nemrég sok kérelmet kaptunk Angliából és Kanadából ahol rohamos fejlődésnek indult a magnószalag szolgálat.

Ezrek és ezrek élete változott meg azáltal, hogy magnószalagról hallagatták Isten üzenetét. Sokan írnak és megosztják velünk, hogy Isten Igéje milyen változást idézett elő életükben. Valóságos áldást jelent olvasni ezeket a naponta érkező leveleket.

Miután Isten továbbra is áldásban részesítette a Calvary Chapel-t, egyre több pénzünk lett. A vezetőség módot keresett arra, hogyan tudnánk ezt a pénzt Isten dicsőségére fölhasználni. Úgy éreztük, legjobb ha rádióműsorokat indítunk a Calvary Chapel nevében. Amerika 25 nagyobb állomásán indítottuk el a „The Word For Today“ (Az Ige a mai ember számára) rádió műsorokat.

Isten azonnal áldását adta a kezdeményezésre. Csodálatos volt a viszhang. A rádióállomásoktól azt a hírt kaptuk, hogy sokkal nagyobb az érdeklődés a mi műsorunk iránt, mint bármelyik másik műsor iránt. Ezután kiválsztottunk még 25 területet, és kibővítettük rádiószolgálatunkat 50 állomásra. Újból csodálatos beszámolókat hallottunk, hogy Isten mennyire megáldja az embereket a rádiószolgálaton keresztül. Ezután 100 állomásra bővítettük szolgálatunkat.

Isten továbbra is használja a rádiószolgálatokat, hogy ezrek életét érintse meg minden nap, és segítsen Isten Igéjében való növekedésünkben. Sok üzenetet könyv alakban kiadtunk. Van egy magyarázatunk a Jelenések könyvéről, és a közelmúltban befejeztük a Rómaiaknak írt levél magyarázatát.

Még egy érdekes szolgálatot végez a Calvary Chapel: a zeneszolgálatot, amelyet a Maranatha! Music keretein belül teljesítünk. Néhány évvel ezelőtt amikor még kis épületünkben voltunk, odajött hozzám egy csoport hippie. Kijelentették, hogy zenészek, rock együttest alkotnak és az Úr adott nekik néhány keresztény éneket, keresztény szöveggel. Kérték, hogy engedjük meg, hogy ezeket az énekeket eljátszák a Calvary Chapel-ben.

Mivel még csak néhány hete tértek meg, egy kicsit kételkedtem a szövegek tartalmának megbízhatóságában. Megkértem őket, hogyha lehetséges, játszanak el nekem néhány éneket, hogy meghallgassam milyenek. Kimentek a minibuszhoz, behozták gitárjaikat és elkezdtek muzsikálni és énekelni. A zene oly szép és szívhezszóló volt, hogy könnyek szöktek a szemembe. Megkérdeztem őket, hogy akarnak-e aznap este játszani. Azon a hétfő esti bibliaórán a játszotta a „Love Song“ az első keresztény koncertjét. A fiatalok nagyon jól fogadták ezt az új fajta keresztény zenét.

Nem múlt el sok idő és az Úr más csoportokat is felemelt. The Children of the Day-t, The Way-t, Gentle Faith-t, Country Faith-t és sok más együttest és szólóénekest. Láttuk azt, hogy szükséges a zenészeket támogatni szolgálatukban azzal, hogy fölvételeket készítsünk zenéjükéről. Így 3500 dollárral és egy négy csatornás magnetofonnal elkészítettük az első Maranatha albumot, amelyen több csoport is szerepelt – ez volt a Maranatha 1. Ezt az albumot Mike MacIntosh terjesztette: autójával körüljárta Dél-Kalifornia könyvesboltjait és csomagtartójából árulta az újfajta keresztény zenét.

A Maranatha 1 azonnali sikert aratott a fiatalok körében. Élénk érdeklődést keltett a fiatalok körében a modern keresztény zene iránt. Nem telt el sok idő, más együttesek is megjelentek, mi pedig kiadtuk a

Maranatha 2, utána pedig a Maranatha 3 albumokat. Ezenkívül több együttesnek lehetőséget biztosítottunk szólóalbumok megjelentetésére is. A Maranatha! Music egyre eredményesebben tevékenykedik, egyre jobban fejlődik, sokat foglalkozik a fiatal zenészek fejlesztésével, számos keresztény gyülekezetet lát el gyönyörű dicsőítő zenével, mely a Praise albumokon jelenik meg.

Amikor Iste csodálatos munkáját szemléljük, önkéntelenül eszünkbe jut az a bibliai epizód amikor a feltámadás utáni napokban egyszerre a tanítványok halászni mentek, de nem sikerült halat fogniuk. Reggel Jézus megállt a tengerparton és odaszólt nekik: „Van halatok?” Ők azt felelték: „Nincs.” Jézus akkor azt javasolta, hogy dobják a hálót a másik oldalra. Azonnyomban a háló megtelte nagy halakkal, úgy hogy nem tudták a hálót bevonni a hajóba. Mikor János azt meglátta azt mondta Péternek: „Az Úr van itt.”

Mi is láttuk a megtelt hálót, olyan súlyosak voltak, hogy nem tudtuk őket kihúzni – minden héten száz és száz ember volt bennük, akik mind Jézushoz jöttek itt a Calvary Chapel-ben. Ennek láttán megértettük, hogy csak egy magyarázat van: Az Úr van itt. Ezért örvendezünk és ujjongunk az Úr csodálatos munkájában.

Hitvallásunk

A Calvary Chapel olyan hívők közössége, akik Jézus Krisztust Uruknak vallják.

Legfőbb vágyunk az, hogy Krisztust megismerjük és hasonlatosak legyünk hozzá a Szentlélek ereje által.

Nem tartjuk magunkat különálló felekezeti egyháznak, de nem állunk szemben a felekezetekkel, csak tanbeli különbségek túlhangsúlyozásával, mivel ez okozta a megosztást Krisztus testében.

Hisszük, hogy a keresztény közösség egyedüli hiteles alapja az agape, azaz a krisztusi szeretet, ami hatalmasabb minden tanbeli különbségnél, és ami nélkül nincs jogunk magunkat kereszténynek nevezni.

Hisszük, hogy Isten imádata lélekben kell, hogy történjen. Ezért: a Lélek vezetésére figyelve átengedjük neki istentiszteletünk irányítását.

Hisszük, hogy Isten imádata nem választható külön az ihletettségtől. Ezért: istentiszteleteinken nagy teret biztosítunk a zenének.

Hisszük, hogy Isten imádatának összhangban kell lennie az értelemmel. Ezért: istentiszteleink nagy részében a fő hangsúly Isten Igéjén van, amiből Ő tanít bennünket arra, hogyan imádjuk Őt.

Hisszük, hogy Isten imádata megfelelő gyümölcsöket érlel. Ezért: Életünkben az Ő szeretetének megnyilvánulásait figyeljük, mert ez mutatja meg leghitelesebben, hogy valóban az Ő útján járunk-e vagy sem.

Isten Igéjének terjesztése ma

Mi köze van a Szovjetúniónak, Kínának, Izraelnek, az afrikai és új-guineai őserdőknek a kaliforniai Costa Mesa-hoz?

Hiszik vagy sem, az említett területek és mellettük még sok más ország számos lakosa, éppen a Costa Mesa-i Calvary Chapel bibliatanításain keresztül ismerte meg Isten Igéjét.

Több százezer magnószalagot terjesztettünk szét a világon Chuck Smith pásztor bibliatanításaival. Ezrével csempésztük be őket az igencsak elszigetelt Kínába és a Szovjetúnióba. Elvittük őket a világ legjárhatatlanabb őserdeibe, eljuttatuk számos börtönbe, otthonokba, kúrházakba, megörvendettük velük a fogyatékosokat ...

A biblia tanításokat számos nyelvre lefordították már és elemmel működő magnetofonokon hallgatják őket mind az idegen misszionáriusok mind az illegalitásba kényszerülő keresztények. A magnószalagok bátorítják az üldözötteket, reményt adnak azoknak akik börtönben vannak, szolgálnak a vakoknak, bénáknak és megvetetteknek. Ezeket a magnószalagokat hallgatják az amerikai hadihajókon és a katonai támaszpontokon is világszerte.

A vízió

A magnószalagokra rögzített bibliatanítások a világ szinte minden sarkába eljuttatják Isten Igéjét. A prédikátor szavait Isten ihlette és minden embernek szólnak. „Mily gyönyörűségesek annak lábai aki az örömhírt hirdeti, aki békességet hirdet.“

A magnószalagok tartalmazzák tehát a békességnek azt az evangéliumát, amelyet Chuck Smith hirdet a Calvary Chapel-ben. A magnószalagokat a könyvekkel együtt egy haszonkulcs nélkül dolgozó, önmagát fenntartó vállalat, a The Word For Today Inc. sokszorosítja és terjeszti.

Ezeket a könyveket és traktátusokat ezrével osztogatják az érdeklődőknek, gyülekezeti munkásoknak, akik azután továbbadják őket a különböző otthonokban, piacokon, keresztény üzletek pultjain, turistáknak, munkásembereknek. Számtalan magot sikerült ily módon elvetni, rengeteg olyan személy kezébe jutott ily módon az evangélium üzenete, akik egyébként soha nem vásároltak volna keresztény könyvet vagy magnószalagot. Néhány a könyvek közül megjelent spanyol, svéd és norvég nyelven is.

Spanyol nyelvű szolgálat

A magnószalag szolgálat egyik önálló ágazatát képezi a spanyol nyelvű szolgálat. Az alkalmazottak könyveket és magnószalagokat fordítanak spanyol nyelvre, hogy e bibliai tanulmányokon keresztül megnyerjék az evangéliumnak a spanyolul beszélő embereket. Egyébként a spanyolul beszélő keresztényeknek valóban nagy szükségük van az Isten Igéjéről szóló spanyol nyelvű szövegekre.

A spanyol szolgálat, tevékenységet fejtett ki a kubai menekültek között Floridában, osztogatták a „Future Survival“ spanyol fordítását Mexikóban, Costa Ricában és Bolíviában. Az ingyenes irodalom osztogatása mellett hetenként szolgálnak a helyi gyülekezeteknek, a börtönben levőknek, hirdetik Isten Igéjét a városok legkülönbözőbb pontjain.

Ámen

A The Word For Today magnószalag szolgálat Isten Igéjét hirdeti idegen országokban, ezzel Isten népét szolgálja hiszen kelégit mindazok

szükségeit, akik éheznek és szomjúhoznak Jézus Krisztus igazsága után.

Rádiószolgálat

Egy nő az írta levelében, hogy annyira elcsüggedt, oly nagyon szenvedett, hogy végül öngyilkosságra szánta el magát. Valami oknál fogva bekapcsolta a rádiót, éppen hajnali három óra volt. Végighajtotta az állomáskeresőt a skálán és megállt a „Bible talk“ (Bibliai beszélgetés) című műsornál. Soha nem hallott még ilyent azelőtt. Amíg a beszédet hallgatta, Isten Lelke munkálkodni kezdett bensőjében. Ahelyett, hogy véget vetett volna életének, átadta életét Jézus Krisztusnak és „új teremtés“ lett. A szóban forgó rádióműsort a The Word For Today sugározta.

Történelem

A Calvary Chapel néhány évvel ezelőtt komoly figyelmet kezdett fordítani arra, hogy tanítási szolgálataát kiterjessze a rádióműsorokra is. Ezek a rádióműsorok Chuck Smith lelkipásztor bibliaórái alapján készültek. Az új munka 1979-ben indult be napi félórás műsorok keretében.

Két esztendő elmúltával, a The Word For Today műsorait már közel száz rádióállomás sugározta az egész ország területén, azonkívül több külföldön is megjelentek, többek között a Radio Free Lebanon-on, a Közel Keleten.

Mivel a rádióműsor szerves részét képezi a Calvary Chapel tevékenységének, anyagi támogatását a gyülekezeti adakozásokból és a tizedből biztosítjuk, a rádióhallgatóktól soha nem kérünk pénzbéli segítséget. (A hallgatók által mégis befizetett önkéntes adományok összegét kizárólag a rádiószolgálat bővítésére fordítjuk.)

A rádiószolgálatban 11 alkalmazott van és számos önkéntes dolgozik. Minkájuk műsorkészítés, levelezés, magnószalag küldés, mozgófilm és videofilm szolgálat és a Maranatha Ad ügynökség vezetése.

Műsorkészítés

A rádióműsorok a Calvary Chapel szószékétől erednek, ahol Chuck Smith pásztor bibliaóráit és prédikációit tartja. A rádióműsor számára azonban félórás időtartamra szűkítjük a prédikációkat.

A The Word For Today első műsorai a Teremtés könyvének, Dániel könyvének magyarézatát, a hegyi beszéd és Újszövetség magyarézatát, valamint a különleges próféciai beszámolókat és a Szentlélekről szóló tanulmányokat tartalmazzák.

Az 1981-es évben a műsorok Chuck Smith pásztor vasárnap délelőtti prédikációi alapján készültek és az Újszövetséget dolgozták fel Máté evangéliumától egészen a Jelenések könyvéig.

Levelezés

A szolgálat levelző irodája havonta több ezer levelet kap a hallgatóktól. Válaszként az alkalmazottak ingyenes tanulmányanyagot, magnószalagokat, bibliamagyarézatokat és Chuck pásztor könyvecskéit küldik vissza. Amennyiben az szükségesnek bizonyul, személyes tanácsadást is vállalnak.

A szolgálat tagjai, akik a leveleket olvassák, és segítenek Chuck pásztornak válaszolni a kérdésekre, imákat kérnek mindazokért a személyekért, akik hallgatják a műsorokat vagy levélben panaszozzák el problémáikat.

Magnószalag kölcsönkönyvtár

A The Word For Today majdnem 200 ingyenes magnószalagot kölcsönző könyvtárat létesítette hajlékokban, templomokban. Ezek a könyvtárak szét vannak szórva annak a területnek a legnagyobb részén, ahol a rádióműsorok hallhatók. Mindegyikben megtalálható Chuck pásztor összes bibliaórájánk szalagra rögzített változata. A helyi lakosság így

könnyűszerrel megszerezheti mindazokat a tanulmányokat, melyek a rádióműsorokban elhangznak.

Magnószalag kölcsönző könyvtárakat létesítettünk több javítóintézetben, amelyekben egyébként közvetlen levelezés alakult ki számos bentlakóval.

Film és videoszolgálat

A rádiószolgálat feladatát képezi a Calvary Chapelben készült filmek és videofilmek terjesztése is. Chuck pásztor prédikációinak nagy része megkapható videoszalagon és otthon megtekinthető videolejátszókon. A videoszalagok kölcsönözhetőek, de meg is vásárolhatók.

Kapható videoszalagon, 16mm-es mozgófilmen is a „Future Survival“ című 60 perces dokumentumfilm, amely a „Parable of the fig tree“ (Példabeszéd a fügefáról) című filmmel együtt a bibliai próféciaikat veti össze a mai eseményekkel. Sok másolatot küldtünk szét belőle szerte a világon, bemutatták már őket Izraelben, Mexikóban, Angliában, Ausztráliában, Kanadában és más országokban.

Kapható már a spanyol nyelvű változata ennek a filmnek, sőt készül a francia, német és orosz fordítás is.

Maranatha Ad ügynökség

A The Word For Today rádiószolgálatot a Maranatha Ad ügynökség képviseli. Ez az ügynökség igyekszik elhelyezni a műsorokat a meghatározott rádió és tévécsatornákon, továbbá biztosítja azt, hogy a „Future Survival“ című filmet minél több adó sugározza.

Beteljesülés

A The Word For Today rádiószolgálat a Calvary Chapel válasza az Úr megbízására: „Menjetek azért, és tanítsátok a nemzeteket ... tanítástok őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek.“

Tartalom

A kezdetek.....	1
Családunk.....	1
Korai szolgálatom	2
Corona	4
Costa Mesa	5
Hippik és házak.....	8
Növekedés	13
A Lélek által.....	16
Terjeszkedés.....	16
Hitvallásunk.....	19
Isten Igéjének terjesztése ma.....	20
A vízió	20
Spanyol nyelvű szolgálat.....	21
Ámen.....	21
Rádiószolgálat.....	22
Történelem.....	22
Műsorkészítés.....	23
Levelezés	23
Magnószalag kölcsönkönyvtár	23
Film és videoszolgálat	24
Maranatha Ad ügynökség.....	24
Beteljesülés	24
Tratalom.....	25